

Forhandlingen genoptoges.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Den usædvanligt store børnelammelsepidemi, som har graseret her i de sidste måneder, synes nu at være i tilbagegang. Den efterlader sig sorg og ulykke i mange danske hjem. Og den rejser unægtelig spørgsmålet, om vi kan gøre mere, end vi allerede gør for at forhindre disse årlig tilbagevendende epidemier af skiftende størrelse.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen og hans parti er inde på lignende overvejelser. Det ærede medlem peger på en udtalelse fra seruminstitutts chef om, at der kan fremstilles en effektiv serum mod børnelammelsen, hvis der blot bevilges instituttet 1 mill. kr. mere.

Jeg tror, jeg ved, hvilken udtalelse der har inspireret det ærede medlem, men helt kender jeg ikke dr. Ørskovs ord igen. Mon dr. Ørskov dog skulle have lovet, at han kun behøvede en million kroner for at fremstille vaccine mod børnelammelsen? Nej, han har sagt, at rammen om forskningen må forbedres, hvis chancen for at nå målet, fremstillingen af vaccine, skal forøges. Sådan tror jeg dr. Ørskovs ord skal forstås, og sådan opfattede jeg dem, og i overensstemmelse med denne opfattelse er der nu bebudet forslag fra instituttet om bevilling af 1,1 mill. kr. til opførelse og indretning af laboratorielokaler for instituttets poliovirusafdeling og influenzavirusafdeling. Jeg håber, at de bevilgende myndigheder har samme syn på sagen som jeg, således at bevillingen meget hurtigt kan blive en realitet. Jeg er for mit vedkommende indstillet på at fremme sagen mest muligt.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. H. C. Hansen. Jeg vil begynde med at sige, at jeg egentlig ikke forstår meningen med en del af de bebrejdelser, det ærede medlem rettede imod mig. Hvordan i alverden skal man begrunde en politik, hvis man ikke begrunder den med kravet om ændring i bestående tilstande?

Begrundelsen for den krisepolitik, som regeringen og dens partier måtte følge i 1951,

var naturligvis den økonomiske krise, som opstod under den socialdemokratiske regering. Netop derfor blev den nuværende regering i første række en betalingsbalance-regering, og de midler, som var nødvendige for at bringe betalingsbalancen i orden, måtte sættes ind, uanset om man synes om dem eller ej.

Jeg forstod på det ærede medlems tale forleden dag, at han ikke holder af, at man maler den situation, den forrige regering efterlod sig, i for mørke farver. Jeg vil indrømme, at han har ret i, at sandheden er nok; den bliver kun dårligere af at pyntes. Jeg er derfor ked af, at jeg forleden ved et møde i KB-hallen påduttede den forrige regering et forbrug udover vor egen indtjening på 2 milliarder kr. plus Marshallhjælpen. Det var en beklagelig hukommelsesfejl. Tallet er 2 milliarder kr. med Marshallhjælpen. Jeg tænker, at dette tal er stærkt nok i sig selv til at gøre indtryk.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle bemærkninger om den udvikling, der har fundet sted på nationalbankens konto for nettovalutagælden. Jeg har foretaget en undersøgelse, der spænder over perioden fra 30. oktober 1950 frem til midten af oktober 1952. Ved regeringsskiftet var nationalbankens nettovalutagæld ca. 700 mill. kr.; i dag er der et tilgodehavende på lige ved 250 mill. kr. Bankens løse gæld er væk, og et overskud er trådt i stedet. En del af forbedringen skyldes, at staten har overtaget gældsposter, som ultimo oktober 1950 udgjorde ca. 510 mill. kr. Disse 510 mill. kr. er dog siden blevet nedbragt med 160 mill. kr., således at de nu andrager en restgæld på knap 350 mill. kr. Med disse tal bliver forbedringen i valutastillingen og de til den knyttede konsoliderede gældsposter i forhold til oktober 1950 godt 600 mill. kr. Jeg anslog den til ca. 750 mill. kr. Det var for optimistisk. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde forleden som sin opfattelse, at mine 750 mill. kr. nærmest skulle halveres. Det ærede medlem er altså på sin side for pessimistisk.

Tallet for valutaafregningen viser imidlertid, hvilken forskel der er på stillingen i